

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Întâmpinării Domnului

Sunt întâmpinat în sărbători, după veghea pe care am așezat-o să stea în întâmpinarea Mea, iar Eu sunt tot o veghe pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Iarăși vin pe pământ, căci este sfârșit de timp. Acum două mii de ani, după patruzeci de zile de la învierea Mea, M-a luat norul slavei Domnului și M-a suit la Tatăl și M-am așezat de-a dreapta Lui, unde-Mi era locul din vecii, iar îngerii slavei Mele le-au spus celor de față atunci: «*Acest Iisus, pe Care L-ați văzut voi suindu-Se la cer pe nor, astfel va și veni, precum L-ați văzut suindu-Se*». O, așa vin acum, la sfârșit de timp, așa precum s-a vestit atunci vin. Pe norul slavei vin, și din el Mă las cuvânt peste pământ. În mijlocul grădiniței cuvântului Meu de pe vatra neamului român, loc pregătit de Mine, aici coboară glasul Meu, și se așează în cartea sa cuvântul gurii Mele și sunt apoi împărțit peste pământ.

Cobor zi de praznic sfânt și Mă așez cu ea în carte. După patruzeci de zile de la nașterea Mea, acum două mii de ani, M-au luat mama Mea Fecioara și Iosif și M-au dus după datină la templu ca să Mă închine Domnului după legea întâiului născut. Numai Eu M-am născut din mama Mea Fecioara, numai Eu, și nașterea Mea a fost minunată, căci așa cum am fost așezat în pântecul ei fecioresc prin cuvântul Duhului Sfânt binevestitor prin înger, o, tot așa M-am și născut, nesticând nicicum trupul Fecioarei mamă, dar aceasta nimeni n-a putut să înțeleagă atunci, iar dacă Zaharia, căruia îi închinase Dumnezeu această taină, dacă el a crezut așa, nu l-au mai lăsat în Israel necredincioșii acestui popor, ci l-au trimis la Tatăl, după obiceiul răutății și al necredinței lor asupra profeților, dar Domnul a mers mai departe cu tainele Lui lucrătoare pe pământul lui Israel cel necredincios.

M-a luat mama Mea Fecioara și M-a închinat Domnului după datină, și am stat în ziua aceea în brațele dreptului Simeon, căci trebuia să vadă el pe Domnul cu ochii lui, după ce s-a îndoit de nașterea prin Fecioară a Fiului lui Dumnezeu pe pământ, și când a primit făgăduința că nu va pleca de pe pământ până nu va vedea cu ochii lui minunea acestei taine.

O, cum aș mai fi putut fi Eu, Cel venit, Dumnezeu omului căzut din rai, dacă s-ar fi petrecut întruparea și nașterea Mea apoi ca și a omului născut din omul care a fost făcut, și nu născut? Eu eram Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, și a fost apoi să vin pe pământ și să Mă așez în pântecul fecioresc și să Mă nasc ca în cer, nu ca pe pământ, și să fiu fără de păcat venit pe pământ, și tot fără de păcat să fie și Fecioara pentru nașterea Mea, căci ea L-a purtat pe Dumnezeu în pântecul ei și L-a născut Om, ca să poată fi răstignit apoi Dumnezeu-Omul și să răscumpere prin învierea Sa apoi pe omul cel pierdut din Dumnezeu, de două ori pierdut, căci omul și-a risipit apoi viața, smulgându-se de sub Tatăl său și dându-se duhului vrăjmaș pe Dumnezeu și pe om, slujbaș făcându-se după pofta acestuia.

O, dar ce frumos am arătat Eu întoarcerea omului la Tatăl, salvarea lui, când am grăit acum două mii de ani despre pilda trecută mâine în calendar în zi de duminică, pilda fiului risipitor, care și-a cerut dreptul de moștenire și s-a dus cu el cu tot să-l cheltuiască departe de casa tatălui său, în casele celor păcătoși și căzuți de la Domnul!

Omul a căzut din rai, căci singur s-a smuls din sânul Tatălui său și s-a așezat pe pământ și și-a cheltuit viața și trupul și harul, dar la întoarcerea lui l-a întâmpinat Tatăl, din pricina pocăinței făcută înaintea Tatălui, după ce a ajuns gol de viață din cer în mijlocul oamenilor născuți din oameni.

Acum două mii de ani am ieșit întru întâmpinarea omului, am ieșit prin învierea Mea ca să aibă și omul înviere. A fost scris să Mă fac Om născut pe pământ și să fiu răstignit și să înviez apoi, și pentru om a fost să fie toate aceste taine săvârșite odată cu venirea Mea în trup pe pământ. O, nu-i ajută omului cele de pe pământ, pentru care el trudește, nu-i ajută decât dacă le

folosește atât și așa cât le-am folosit Eu după ce M-am făcut om, numai că omul a fost fiul risipitor și nu și-a cheltuit viața în slujba lui Dumnezeu, ci în petreceri s-a învățat el să-și petreacă viața. Dar învățătura Mea a fost mereu pe pământ prin prooroci și prin apostoli apoi, și iată, este ea și azi prin însăși venirea Mea cuvânt peste pământ, prin însăși apostolia Mea, a gurii Mele, ca să-l învăț pe om cum să petreacă pe pământ pe calea întoarcerii lui spre Tatăl, calea pocăinței, pentru ca să-l înfieze iarăși Tatăl, după ce omul a greșit.

O, popor al cuvântului Meu, o, fiule mult povățuit, e greu fără Dumnezeu, e greu de om, și iată, nu-i este frică omului, nu-l cuprinde frica, decât după ce rămâne sărac și gol de toate cele și strigă el apoi la Tatăl după salvare, iar Tatăl văzându-i căutarea Se apleacă cu milă.

O, nu-i folosește omului viața fără Dumnezeu în petrecerea lui pe pământ, dar cine să-i spună lui aceasta? Așadar, fiilor, căutați să fiți siguri în toată clipa că Domnul este cu voi și că voi sunteți cu El, iar pentru aceasta trebuie să aveți grijă multă să nu fie cu voi sau între voi ceva care să-L poată slăbi și alunga pe Domnul din voi și de lângă voi. Căutați să aveți iubirea Lui mereu, iubire frumoasă, fiilor, căci iubirea nu este rece, ci este cea care se dăruiește cu totul. Ea nu are putere și lucrare și față, decât atunci când ea se împarte. O, căutați pentru fața iubirii în voi, căutați să nu vă faceți rost de nemulțumire, căci acest păcat atrage după el păcatul judecății asupra semenilor voștri apoi. Faceți-L pe Domnul părtaș cu voi în toată clipa, măi fiilor, ca nu cumva să aveți clipe goale de Dumnezeu, clipe de deșertăciune, fiilor.

O, să nu fie risipite clipele voastre. Strângeți-le în cer, în Domnul. Adunați-vă într-un gând toți, mereu, mereu aceasta, fiilor. Am stat și am privit la strângerea voastră și la hrana cea pentru ea de la unul la altul. Tot darul desăvârșit vine prin unirea dintre voi, prin gândirea la fel, fiilor. A gândi la fel este a gândi ca Hristos, așezând între voi poruncile dragostei lucrătoare, căci porunci trebuie să fie peste voi însușirile dragostei de sus în voi și între voi, iar Eu am înnoit porunca dragostei și am spus: *«Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unul pe altul așa cum v-am iubit Eu»*, iar Eu v-am iubit răscumpărându-vă prin jertfa Mea cea pentru voi.

O, fiilor, fiilor, primiți-vă unii pe alții pentru toate cele ce trebuie să fie frumoase în voi și între voi, și numai așa veți cugeta la fel, ca Hristos și în Hristos veți cugeta, și veți fi una prin aceasta, precum Eu una cu Tatăl sunt. Amin.

O, nu pot să nu grăiesc cu voi durerea Mea, care se ridică la cer din mijlocul neamului român. O, ce război! Dorul de scaune și de putere îi macină pe cei ce se războiesc înaintea poporului român. O, fiilor, o, pe ce mâini a căzut țara Mea română! Voiesc să iau de peste ea pe acești dușmani și s-o scol spre biruință. Voiesc să trezesc acest popor și să-i dau îndemnul să se apere în fața acestor dușmani. Suspin cu jale. Suspinați și voi, fiilor. E neamul român prins sub vicleșugul celor ce și-au tras sub ei scaune ca să stea pe ele în numele poporului, și iată, calcă ei peste soarta acestui neam mâncând și bând și petrecând și războindu-se între ei pentru întâietate, iar Eu suspin cu jale. O, al Meu este neamul român, și nu al lor, iar ei sunt dușmanii acestui neam. Eu, Domnul, spun aceasta.

O, popor al cuvântului venirii Mele, hai să stăm de veghe, fiilor. Să se întoarcă la Domnul poporul român! Să audă el glasul cuvântului Meu și să asculte de Dumnezeu acest neam, că e neamul la care Eu M-am întors trimis de Tatăl după două mii de ani de la întâia Mea venire pe pământ. Eu, Domnul, ies în întâmpinarea lui și îl strig mereu.

O, auziți-Mă, fii români! Intrați sub mantia Mea până ce urgia va trece, până ce Eu, Domnul, voi birui pentru voi împotriva acestor vrăjmași de neam. Fiți credincioși acestui cuvânt, fiți credincioși, fii români, căci Domnul veghează peste voi cu lucrul și cu cuvântul Său cel sfânt. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2014